

ZGODNJA DANICA.

KATOLISK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi polji, in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za pol leta 1 gl. 80 kr., za ¼ leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XLII.

V Ljubljani, 15. svečana 1889.

List 7.

Pokoro! pokoro! pokoro!

Med neko prikaznijo v Lurdu je presveta Marija Devica trikrat rekla Bernardici: „Pokoro! pokoro! pokoro!“ Oni isti odjek, ki je ta klic nesel v daljne daljine, znati je, da je zakerknil naša zmeškužena serca, pravi „Echo“ Naše ljube Gospé Lurške (št. 2. 1889). Zakaj komaj še ohranijo ta opomin nektere od Boga posebno razsvitljene in Njemu posebno vdane duše. Le malo kristjanov posluša zveličavni opomin, kateri edini je zmožen svet oteti. Nikoli ni bilo bolj kot dan danes potrebno, da naj svoje osebne daritve zedinjamo z daritvijo na Kalvariji, ker naš čas skrivnost čeznatornega življenja ne pozna, ali pa poznati noče.

Izgledi opravijo več kot besede; naj povemo enega.

Eden misijonarjev pripoveduje: Imel sem duhovne vaje za moške v neki bolnišnici. Izvolil sem si za spovedovanje veliko srednjo sobano, v katero se prihaja iz vsih spalnic. Čakam celo uro in molim rožni venec, pa ni nikogar k spovedi. Kar zaslišim glasno ječanje v sosednjem stanovanji, in redovna sestra, ravno memo gredé, mi je povedala, da tam za rakom na persih bolan umira. Bil je ravno tisto jutro prejel ss. zakramente z ginljivo pobožnostjo, tudi sv. poslednje olje. Kar precej hitim k njemu in ga priserčno prosim, da naj svoj smertni boj daruje za moje vajence. Ni mogel več govoriti in je le prikimal; pa nebešk nasmehljaj mu je presvetlil obličje.

Nato se vernem na svoj prostor in — glej — precej začno prihajati spovedenci. Napervo pride vojak, kateri me je še včeraj zasramoval in psoval; za njim so prihajali vsi tovarši, katerih

največ se od prvega Obhajila ni več spovedovalo. Prihajali so z globokim skesanjem in odhajali žareči od veselja. Od petih zvečer do polnoči sem imel opraviti; vsi v bolnišnici in celo tudi tisti, ki so se le memogredé mudili v bolnišnici, so bili presunjeni od milosti — vsi so se spovedali.

Tako velik je sad osebne daritve, ki se zedini z daritvijo našega ljubega Gospoda in Zveličarja na križu! To nas je učil že sv. apostelj Pavel, ki je klical: „Dopolnujem na svojem telesu, kar je na terpljenji Jezusa Kristusa za njegovo telo (to je, Cerkev) primanjkljivega.“ To se pravi, edino, kar je bilo na tem terpljenji pomanjkljivega in ni Nanj, ampak na nas zastavljeno, da naj storimo, namreč: naše osebno zedinjenje z Njegovim božjim terpljenjem, to jaz dopolnujem.

K sklepu pravi: Ako bi božjepotniki, ki na tisuče potujejo v Lurd, to razumeli; kadar se domu vernejo, bi ne odjenjali svojih poniževanj, bolezen, zgub premoženja, zlasti pa svoje smerti zedinjati z večlovečenim Sinom Božjim in darovati za rešenje sv. Cerkve. Pomoč mora priti od zgorej! Spominjajmo se, da poslednji gobov, ki v naj zadnji sobici v kaki bolnišnici svoje življenje sklepa s smertjo Jezusa Kristusa in velikoserčno Bogu daruje, on stori več kot vsa politika in učenost storiti premore.

Pokora! pokora! pokora! nam kliče brezmadežna Devica. Na njo samo je zastavljeno otenje sveta in naše lastno rešenje.

Učimo se tedaj, vadimo se sami sebi kaj pritergovati, to z Jezusovim terpljenjem sklepati in njemu darovati.

Cesarska zahvala.

Z razglasom 5. sveč. t. l. se Nj. Veličanstvo presvitli cesar v Svojem, Cesaričinem in Sinahinem imenu z naj globokejšo priserčnostjo zahvaljuje vsim svojim narodom za sožalje, ki se je tako obilno skazovalo po vsem cesarstvu zaradi znane prežalostne dogodbe s prestolonaslednikom Rudolfom. Njih veličanstvo se ponižno vdaja v previdnost Božjo in z narodi vred Vsemogočnega moči prosi, da ne obnemaga v vestnem spolnovanju svojih vladarskih dolžnost.

Take besede morajo serca vsih podložnih še toliko bolj nakloniti Njihovemu Veličanstvu, ki je ne le dobri oče podložnikom, ampak tudi veliki junak v prenašanju mnogoterega terpljenja, ki je v 40 letih bilo delež Cesarju in cesarstvu.

Bog živi, blagoslovi, ohrani
Cesarja, cesarske in Avstrijo!

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (Nagovor pri občnem zboru katol. družbe 30. jan. 1889.) (Konec.) Znano je, da je poslednje čase katoliški svet obhajal veliko lepih in sijajnih slavnosti na čast poglavarju sv. Cerkve, namestniku Kristusovemu; omenimo le nekatere od začetka naše družbe znane slavnosti: l. 1869 je bila Pijeva zlata maša, l. 1871 petindvajsetletnica, l. 1876 tridesetletnica Njihovega papeštva, l. 1877 petdesetletnica škofijstva Pijevega; l. 1881 velikansko romanje Slovanov v Rim zaradi slavne okrožnice Leonove „Grande munus“ o slovanskih apostolih Cirilu in Metodu. Pri raznih teh slovesnostih so se nabirali podpisi in darovi, bila je slovesna služba božja ali razsvitljava. Vse te slavnosti so blagodejno vplivale na verne katoličane, so budile ljubezen, spoštovanje, hvaležnost do sv. Očeta. Vendar vse te prekosi Leonova zlata maša, pri kateri so se zedinile lepe slavnosti vsake verste, namreč slovesna služba božja, sijajna razsvitljava, slavnostne besede, darila v nezmernem številu, romanje od vsih krajev skozi celo leto, častitanje narodov in vladarjev in sploh katoličanov vsake verste, kralji in učenjaki, priprosti in revni, moški in ženske so se vdeleževali raznih slavnosti in so tekmovali skazati svojo vdanost; celo drugoverci, ne le luteranski vladarji, tudi mohamedanski in kineški cesar so poslali svoja darila in voščila; kakor bi se vesoljni svet hotel združiti v eno družino sv. Očeta, in kakor bi se spet spolnovalo prerokovanje Izajija preroka: Vzdigni svoje oči in glej; vsi ti so se zbrali in prišli k Tebi, Tvoji sinovi so od daleč prišli in hčere tvoje od strani vstale... Tvoje serce se bo čudilo in razširilo...

Poglavitni vzrok vsim tem slavnostim je vzvišeni pomen papeštva. V njem spozná katoličan poglavarja sv. Cerkve, kateri ima ključne nebeškega kraljestva na zemlji, spozná namestnika Kristusovega, kateri mu je dal vso oblast in zročil vso čedo, vidno glavo Kristusovega skrivnostnega telesa, sv. Cerkve, da se papež in Cerkev ne more ločiti, ter so še čez 15 sto let vedno resnične znane besede sv. Ambroža: Kjer Peter, tam je Cerkev. Kdor torej ljubi sv. Očeta, ljubi Cerkev, ki je nevesta Kristusova, ljubi tudi Kristusa, ki ljubi svojo nevesto. To je znamenje zavednega katoličana, pravi barometer in termometer cerkvenega duha.

To spoštovanje sv. Očeta množi še sijajni značaj in nezmerna milost Leona XIII. kakor popred Pija IX. Komu ni znana pobožnost, stanovitnost Pijevega, modrost, učenost Leonova? In koliko milost sta delila oba preslavna papeža vernemu ljudstvu v svoji očetovski oblasti in ljubezni? Kakor curkoma so se razlivale milosti, zlasti v tolikrat dovoljenem sv. letu, da še nikdar ne tako, in bi smel reči: „misericordia Domini plena est terra, — polna je zemlja milosti božje.“

Zadnjič je ljubezen in vdanost do sv. Očeta še množil Njihov žalostni stan. Zapuščen od zemeljskih oblasti, oropan vsega posestva, v lastni hiši jetnik, stiskan od krivične vlade, je Leon XIII ves čas v neprenesljivem stanju, ki prihaja čedalje hujši, pomoči pa od sveta ni upati; zato verni molijo zanj neprenehoma, kakor nekdanj prvi kristijani za Petra v ječi.

To ljubezen, še več — navdušenost za sv. Očeta je pri našem narodu budila in gojila poslednje čase zlasti katoliška družba, ktera se je ravno pred 20 leti 3. januarija vstanovila z namenom, buditi pri vernih katoliško zavest, in se je v to sverho zlasti poslužila že imenovanih slavnih prilogov v papeževem življenju. Kako slovesno je obhajala že prvo leto Pijevo zlato mašo, 25- in 30letnico Njihovega papeštva? Kako navdušeno so hiteli tudi Slovenci l. 1881 v Rim se zahvaliti in pokloniti Leonu XIII! Toda verhunec je dosegla ta navdušenost o Leonovi zlati maši, kakor so pričale domače slavnosti, obilne molitve, razni darovi in obilno romanje v Rim. Pri slovesnem zaslišanju v Rimu l. 1878 pod vodstvom kard. Schwarzenberga je bilo le okoli 21 Slovencev, l. 1881 pod škofom Strosmajerjem blizo 80, in letos mesca aprila se je že čez 100 Slovencev vdeležilo javnega zaslišanja. In kolika gorečnost in vnema je bila doma pri vernih od prve slovesne službe božje novega leta dan do zadnje dovoljene milosti na sv. Silvestra dan! Ali si pa smemo misliti to drugač pri onih, ki so iz prepričanja in serca katoličani? Ponosno je rekel stari Rimljan: „Civis Romanus sum, Rimski občan sem!“ Ta ponos je izviral le iz zavesti svetne mogočnosti

Rimljanov. Ali ne bo bolj po pravici s ponosom rekel zavedni katoličan: **Katoličan sem**, član naj večjega, božjega kraljestva na zemlji, — katoličan sem ves in iz serca, — katoličan sem in ostanem z dušo in s telesom do zadnjega zdihljeja!

To blago zavest je budila in krepila pri nas katoliška družba skozi vsih dvajset let ter s tem veliko pripomogla tudi za razne in obilne slovesnosti Leonove. Naj ostane družba tudi za naprej zvesta temu blagodejnemu delovanju tolikanj bolj, kolikor bolj so časi nevgodni za sveto reč, katero očitni in skrivni sovražniki napadajo in podkopujejo. Če tudi ni velikanskega vspeha, ne zgubimo serčnosti in ne denimo orožja iz rok, temveč minule Leonove slavnosti naj nas vnovič navdušijo v boji za resnico in pravico. Kakor se vesoljna vojskovalna Cerkev Kristusova stanovitno vojskuje skozi vse veke, naj se tudi katol. družba nevstrašeno vojskuje za svoje blage namene; zmaga in plačilo sledi gotovo, „per ardua ad astra.“ Pravična in sveta reč na zadnje mora zmagati ter bo tudi zmagala z božjo pomočjo; tudi tu se bo spolnil napis rimskega obeliska: „Christus vincit, Christus regnat — Kristus zmaguje, Kristus kraljuje,“ in mora kraljevati, dokler si ne položi vsih sovražnikov pod noge, — da bo Bog vse v vsem. —

Peš-potovanje z Juga skoz Slovenijo v Rim.

(Dalje.) Ob dveh popoldne greva v baziliko sv. ap. Petra prejet zakrament Božje neskončne milosti, sv. pokore. Čakala sva pri spovednici apostolskega spovednika za ilirski jezik; ali ni ga bilo, več ga ni v Rimu. — Došel je apost. spovednik za Alemane in povedal, da zabadava čakava. Vprašam priljudnega gospoda, kaj je vzrok, da slavenskega ni, ker vendar slavenski narod v Hervaški, Slavoniji, Dalmaciji, Kranjski, Štajerski, Koroški in v Primorju ni tako majhen in je katolišk? Odgovoril je: „Vzroki so sledeči: prvo, dojde jako malo romarjev iz onih vaših slavenskih pokrajin; vsacega družega naroda katoliki obilniše in pogosteje dolajajo v Rim. Drugo, ni pripravnih oseb reda konventualov sv. Frančiška slavenskega jezika zmožnih. Tretje, oni, ki od vas prihajajo, govorijo nemški jezik in zamorejo pri ap. spovedniku za germane spoved opraviti.“ Poljaki imajo vedno svojega ap. spovednika, ker vedno dohajajo v Rim. Tako drugi narodi. — V Lateranu so tudi apost. spovedniki za mnoge jezike; le za slavenskega ne; tako tudi v Loreti in Asisu. Večino smo mi Slavenci sami krivi; do naj novejših časov je bilo skoro neslišano, da bi kaki priprosti Slovenci hodili na božjo pot v one kraje; od tod ta okoliščina. — Tudi to bo drugač, ako bo romanje bolj pogosto. Sicer bodi še omenjeno sledeče: Naši odlični narodnjaki sami redko in malokedaj hodijo v Rim. Nižjim izmed naroda pa pravijo: „Po kaj boš pa hodil v Rim? Pojdi, pojdi, kaj boš pa iskal v Rimu?“ Celo zasmehujejo marsi-

koga za to. Ako bi šli v Petrograd na Rusko, bilo bi jim častno; drugim pa ko bi šli v Berlin. Rusi odlični in nižji mnogobrojno in vedno romajo v svojo „sveto Moskvo.“ Turčini, mohamedanci brez razlike stanú, nepretergoma hodočastijo, božjepotijo v svojo „sveto Meko in Medino.“ Se li ne dostojí, da katoliki, tudi Slavenci, vseh stanov, bi obilniše romali v slavni sv. Rim, k središču, glavi in sercu sv. katoliške, apostolske Cerkve!

O poli petih popoldne bila sva pri cerkvenih večernicah v kapeli sv. Frančiška Seraf. in sv. Antona Pad., v kateri je duhovski kanoniški kor bazilike sv. Petra.

Obiskala sva lepo cerkev z veličastno kupolo D. Marije Lavretanske, tu so bile slovesne večernice s pevanimi lavret. litanijami. O ko bi se pri nas naučili onako litanije in druge pesme in molitve pevati; kako ginljivo, lepo in veličastno bilo bi to! Naposled je bil slovesni blagoslov z Najsvetejšim. Kako vzvišeno in dušo-prešinljivo je, ker verni v cerkvi s svečenstvom cerkvene molitve, psalme, pesme in druge liturgične čine molijo, pevajo in odpevajo, in to vsi, otroci in odrasli; kar se godí v Rimu in po Italiji.

Ob 6ih zvečer sva šla v cerkvo sv. ap. Tomaža, veličastno okinčano za praznik sv. Mihaela nadangelja. Slovesne večernice. V vsih rimskih cerkvah so pred praznikom zvečer slovesne večernice, v nekterih triin devetdnevnic v čast nadangelju, knezu nebeške vojne in varhu sv. katoliške Cerkve.

Ob 7ih zvečer bil je sv. rožni venec v cerkvi Marije D. „dell' Anima.“ Večerja, počitek v gostišču.

28. septembra začela sva redno obiskovanje sedmerih poglavitnih cerkvá v Rimu. V jutro pri prvi sv. maši v gostiščni cerkvi. Zajutrek. Potem jo zavijeva čez Kapitol, čez starega Rima glavni terg, „Forum“, mimo Koliseja, ogromnega gledišča bojnih in zverinskih kervavih iger; pa v Lateran. Lateran je bazilika naj imenitnejša v Rimu, lateranska cerkev je mati in glava vseh cerkvá celega kerščanstva rimo-katoliškega; stoljna rimska cerkev in prvo-stoljnica vesoljne Cerkve. V nji je stolica rimskega biskupa in primasa vseh biskupij katoliškega sveta, in ta je apostoljski Petrov naslednik in poglavar katoliške Cerkve, sv. Oče vseh pravovernih kristjanov.

Prav in spodobi se, da obiskovanje sedmérih glavnih rimskih cerkev se začne pri glavi in materi vsih cerkvá. Ta stara in veličastna cerkev ima petero ladij, mnogo kapel. Počezna ladija in velika prezbiterja ste sedaj popolno prenovljeni; ona v mnogem oziru vse druge rimske cerkve prekosi, akoprav čudokrasne. Pod glavnim oltarjem papeževim se hranite obe ss. glavi apostolov Petra in Pavla. Posvečena je presvetemu Odrešeniku svetá, sv. Janezu Kerst. in sv. Janezu Evangelistu. V tej veličastni baziliki so ap. spovedniki čč. oo. Frančiškani reformati. Opravila

sva spoved pred ap. spovednikom za germane; ljubeznjivi oče ap. spovednik je Tirolec in iz tirolske frančiškanske provincije.

Prejela sva nevidnega poglavarja sv. Cerkve, Jezusa Kristusa v presv. Zakramentu neskončne ljubezni Božje.

Sedaj sva pričela obiskovanje sedmerih rimskih glavnih cerkev, kar navadno opravijo vsi romarji. Poljubila sva prag matere in glave vseh cerkvá. Pervo sva molila Boga-človeka v najkrasnejšem, umetnem in dragocenem tabernakeljnu, na oltarju presv. poslednje večerje, v levem koncu počezne ladije. Potem pred konfesijo pri glavnem oltarju; za tem pa sva obiskala sedmero posebnih oltarjev, kateri imajo naslov: „jeden izmedju sedmerih.“ Pri teh oltarjih se zadobijo še posebej mnogi odpustki. Onaki oltarji so v vseh sedmerih glavnih rimskih bazilikah, kakor tudi v bazilikah v Loreti, Asisu, in posamezni tudi v družih rimskih cerkvah in znamenitih svejših po Italiji in drugod.

Moli se v glavnih cerkvah pri obiskovanju 6 Očenašev, Češčena-Marij in Čast bodi Očetu v zadobljenju mnogih popolnih in še več nepopolnih odpustkov; jednega se prosi za sebe, premnogi se pa darujejo v priprošnje za razne duše v čistilišču, vicah.

(Dalje nast.)

Iz Amerike. (Važne besede Slovincem v Ameriki, ali takim, ki želé tje se naseliti. *)

Veledenjeni Monsignor!

Gotovo se bote še spominjali fantiča, ki je pred skoraj 16 leti stal pred Vami ravno prej, kot se je napolnil v daljno Ameriko. Položili ste mu takrat svoji možati roki na šibke rami, pa ga malo potlačili; češ, hočem videti, boš li dovolj verl in sposoben za težavna misijonska dela v novem svetu. — Sodba Vaša bila je fantiču vgodna. „Da, le pojdi,“ sta rekli. „Če resno hočeš, shajal boš s pomočjo Božjo dobro.“ In Vaše besede, veledenjeni gospod, vresničile so se popolno. —

Tadanji fantič, sedaj mož, misijonar v Shakopee, Št. Pavelske nadškofije v Minnesoti, dovoljuje si danes pisati Vam, ter Vas prositi, naj bi blagovolili navzoči dopis natisniti v „Danici“, pa ob enem opozoriti tudi druge slovenske liste na sledeče verstice. Zadeva, o kateri sem se spregovoriti namenil, je velevažna. Tiče se naših ljubih sodeželanov, domorodcev slovenskih. Preverjen sem, da kar se tiče naših dragih domorodcev, ne bo samo zanimalo Vas v domovini, temveč

da Vam bo dalo povod, odločno in javno vse storiti, kar je v Vaši moči, za tisti del Slovencev, o katerem govoriti sem se namenil. —

Ko berem sedanje liste slovenske, previdam, da veje v njih pomlajen, verl duh. Temeljito pišejo listi slovenski o skoraj vseh, človeštvo zanimajočih vprašanjih. — Toda o onem, kot sem že rekel, velevažnem vprašanju, o jedni, tudi Slovence tikajoči zadevi, pisalo se je do sedaj jako malo, če sploh kaj, in to malo bilo je povse enostransko.

Vprašanje to in zadeva velevažna tiče se naših domorodcev, ki so se preselili, ali se še nameravajo preseliti v Ameriko.

Kako zelo in lepo skerbé Irci, Nemci, Poljci, Čehi in drugi narodi za svoje izseljence! Sveti naš oče Leon XIII pisali so pred malo dnevi posebni „breve“ ameriskim škofom in prosili jih, naj bi očetovski skerbeli za v Ameriki bivajoče Italijane; naj bi jih podpirali, kar mogoče, ter skerbeli za njim potrebne duhovne. — Kaj pa se je storilo do sedaj za naše slovenske izseljence? — Ne morem tajiti, da se je klic in sovet: „Ne v Ameriko,“ mnogo- in mnogokrat razlegal iz bele Ljubljane po slovenski domovini. Ne morem tajiti, da ravno ta sovet je še pred vsemi drugimi najboljši, najpametnejši. — Če bi prašal domorodec mene, prej ko zapustí domovino, gotovo bi mu rekel, „ne v Ameriko!“ Kajti, če se ti v Ameriki tudi v gmotnem oziru dobro godí, godilo se ti bo v dušnem večjidel slabo; sploh pa ostaneš vedno: tujec med tujci v deželi ptuji.

Toda kaj, ko jih je pri vsem tem le mnogo, ki so že šli, in mnogo, ki še gredó v Ameriko? — Ravno o teh govorim, in za te je meni. — Kaj se stori za te, prej kot domovino zapusté, in kaj naj bi se storilo za nje, ko pridejo lè sem? — Gospoda, ki ste v domovini, odgovorite lahko na prvo; mi v Ameriki bivajoči na drugi del vprašanja. — Karati koga, in komu kaj očitati, tega se nisem nikakor namenil. Ko pa sem sklenil pisati o tej reči, namenil sem se povedati celo in golo resnico, da si zná biti marsikomu neprijetno. — Toraj, kaj se stori doma, kaj se stori tu za naše slovenske izseljence? — Resnica je, da ne tam ne tu nič, skoraj da nič ne (?). — Še nikoli nisem bral v kakem slovenskem listu soveta, naj bi Slovenci, ki so se v Ameriko namenili, šli skupno v ta ali oni, določni kraj; kajti tam je že več Slovencev, tam je dober zaslužek, tam (kar je najvažniše) našli boste slovenskega duhovnika, ki bo skerbel po očetovsko za vas, vam bo svetoval v nepoznanem kraji, pa varoval vas, da ne zgubite najdrajšega zaklada, sv. vere. — Posledek temu pa je, da se razkropé naši reveži, ko dojdejo na obale ameriskanske, na vse vetre širnega tukajšnega sveta. Skoraj v vsaki deržavi najti jih je nekaj. Kot zgubljene ovčice tavajo okoli; zgubljeni popolnoma za narodnost slovensko in žalibog le premnogokrat tudi za sv. Cerkev katoliško. — Le v gorenjem Mičiganu, v škofiji mil. g. škofa Vertin-a, pa v severnem delu Minnesote jih je nekaj več skup. Toliko jih ni nikjer, da bi imeli popolnoma svojo lastno župnijo in lastnega, stalno vmeščenega duhovnega pastirja.

In kako malo storimo v Ameriki bivajoči duhovni slovenski za mile naše tukajšne rojake? Nas 17 slovenskih duhovnikov v Minnesoti (samo jeden, čast. g. Čebul namreč, v Gorenjem Mičigan-u), bratje

*) Opomba. S tem, da ta cenjeni dopis razglasimo, nikakor nečemo Slovencev buditi k izseljevanju v Ameriko. Znano je namreč, zlasti iz naj novejših časov, da premnogi britko obžaljujejo, ker so se podali v Ameriko, še posebno, ako jim zavijejo v južno-ameriskanske kraje. Med drugim so že domače ameriskanske postave za tujce in naseljevalce veliko ostreje, kot so bile, in mnogi mislijo, da jim bojo precej pečene jerebice v usta padale, da le čez veliko morje dospé. Toda kdor pride s praznim žepom, ga ne bo lahko tam napolnil, temveč pestoval bo tudi prazen želodec, ako nima posebnih prijateljev, ali posebne sreče. — Spis je iz roke mladega gosp. duhovna, toraj nekoliko ognjen; naj ga gospodje ameriskanski misijonarji sprejmejo z voljnim srcem; prav bi bilo, da še kateri drugi pové svoje misli: „Više oči vidi više.“ Vr.

priznajmo, da kakor vstrajno, darežljivo in goreče delamo za družih narodnosti duševni blagor, ravno tako malo delavni smo oziroma duševnega blagostanja naših po vseh združenih državah raztresenih Slovencev. Da, za slovenske naše rojake, ki so, kakor sem se na lastne oči že več kot enkrat prepričal, ravno v duševnem oziru, prave pravcate reve, za nje storimo pikro malo. — Ali, kaj pa naj storim, popraša me marsikdo mojih duhovnih sobratov v Ameriki. — Bratje, sodelavci slovenski na duševnem polji ameriškem! Meni ni namen poučevati koga izmed nas, kaj in kako naj to ali ovo stori. — Samo opozoriti sem Vas hotel na naše uboge tukajšnje domorodce, in če se vsled teh čertic le nekoliko bolj za Slovence v Ameriki zanimati začnemo, in to vsкупno, potem bom za mali svoj trud bogato poplačan. Če se zgodi to, prepričan sem, da zgodilo se bo še mnogo več za blagor onih, o katerih nas bo prav gotovo Gospod nebeški Sodnik enkrat baral, kako smo skerbili za nje. — Podaril nam je On talent milega slovenskega materinega značaja, lepe matrne besede. Koliko smo si dosihmal pridelali s tem talentom? Svest sem si, da moje omembe, ne graje, ne bodo padle na skalnata tla.

Vas, gospoda v domovini, pa bi prosil sledeče storiti: Začnite obravnavati to zadevo v časnikih domovinskih. Svetujte, na prvem mestu, ljudem, ki se izseliti nameravajo, naj se v Ameriki naselijo, kar mogoče skupno. Najbolje za naše ljudi bilo bi v Minnesoti, ali pa v gorenjem Mičigan-u. V Minnesoti je še na tisoče oralov rodovitne zemlje, ki se dá prav po ceni dobiti. — V vsi Ameriki ga ni možaka, ki bi bolj neodvisen bil, pa prijetniše živel, kot imoviti kmet. — Ker so Slovenci sploh poljedelci od doma, bilo bi gotovo za nje tudi tukaj najkoristnejše, ko bi se poljedelstva poprijeli. Naš, za vse blago in dobro tako serčno vneti g. nadvladika, ki se za obljudenje minnesotskih pokrajin tolikanj zanima, pozdravil bi semkaj prišle Slovence radostno in šel jim, kar moč, na roke. — Mili gosp. visoko čisla slovenske svoje duhovne; gotovo bo prijazen tudi priprostim slovenskim naselnikom! Se vé, da s popolnoma praznim žepom si zemlje nikdo omisliti ne more. — Rokodelci, če so dobri, pridni in pravi rokodelci, dobé delo v naših večjih mestih. — Oni pa, ki nimajo, s čim bi si zemlje kupili, ali ki ne znajo rokodelstva, oni šli bi naj v gorenji Mičigan, v bogate rudnike in k velikim žagam. Tam gori je že lepo število Slovencev skupaj, posebno iz dolenjskih krajev Kranjske dežele. Gotovo bodo ti kmalo imeli lastnega, slovenskega duhovna. V Minnesoti je slovenskih duhovnov dovolj za 16 fará.

Še poreče morebiti, kedo: Oj, kaj bi se o tem toliko besedovalo, saj je slovenskih izselnikov v Ameriki gotovo pač prav majhno število! Kolikor je meni znanega, in pozvedoval sem mnogo in skerbno in dolgo o tej reči, je v Združenih državah Slovencev vseh ukup najmanj 8—10 tisoč. — Moj živi dan, 8—10 tisoč neumerjočih duš, pa nikjer nobene župnije samo zanje! 8—10 tisoč sinov matere Slovenije, pa ne lastnega duhovna, ki bi se res vstrajno in zdatno pečal za nje! 8—10 tisoč duš v najhujši nevarnosti, za cerkev, za svoj narod, za večnost zgubljenim biti! Bratje slovenski! je li to malenkost? Ne zahteva li zadeva naše pozornosti, našega truda, da bi se raztreseni bolj zedinili, zbrali skupaj?

Jaz, dasiravno nekako nerad in še le po dolgem, premišljevanji, pa še tedaj le bolj maloserčno, pričém sem o tej velevažni zadevi besedovati. Vas, gospoda, ki ste dokaj starejši in toraj mnogo bolj izvedeni, bolj sposobni, bolj vplivni od mene, bodite si v Ameriki, ali v ljubljeni domovini slovenski, pri ljubezni, ki jo imate do naroda našega slovenskega, prosim Vas, delajte vendar kar morete, da se ne zgubi 8—10 tisoč ali pa še več tisočev duš slovenskih.

Bog čuvaj v ptujih krajih duševne reve slovenske!

Peter Jeram,
mis. v Ameriki.

Pristavek. Treba je pomisliti tudi še neko drugo stran... Kakor je znano, je slovenski značaj, če tudi smo včasih malo hlodasti, vendar mil, občuten, za vero vnet značaj, blaga lastnija. Ako bi se toraj po Ameriki raztreseni slovenski prebivalci zbrali, in bi imeli dobro vodbo, bi se z njihovo slovensko besedo ložej ohranil tudi blagi slovenski značaj in zamogel bi vplivati tudi na drugo ameriškansko prebivalstvo. Činil bi morebiti bolje kakor n. pr. Čehi v Ameriki, o katerih se rado včasih sliši, kako da kdo rad dahne in mahne v husitskem duhu. Ko bi jih bilo saj kacic 10 tisuč skupaj, bi zamogli imeti slovensko šolo, slovensk časnik itd. in naša zveza s slovenskimi Amerikanci bila bi bolj živa itd.

Vr.

V slovo.

Inú — pa pojdi, ljubi sin!
Da zveš, kako je kaj po svetu;
Prisvoji véd si in modrin,
Da delal radost boš očetu.

Glej, star sem in matere več ni, —
Prezgodnja krije jo gomila,
Ne zabi, kar je zadnje dni
Pred smertjo tebi naročila:

Sin! bodi priden in pošten,
In tovaršij se slabih vari;
Naj vzvišen tvoj bo vsak namèn,
Podlosti vdati se nikari!

Širok je svet, in znanja sád
Lahko si mnogi v prid nabereš,
Ti vir si mojih serčnih nád,
O glej, moj sin, da jih ne stereš!

Veliko res koristnih véd
Tam pridobiš, da čas prav rabiš;
A vse zastonj so naposléd
Če vero, domovino zabiš.

Zató, kjer koli hodil boš,
Spoznaj Boga, spoznaj odkrito,
Da sin slovenski si, — kot mož
Obnašaj se povsod častito.

In srečen boš prišel nazaj,
Boš srečen tam med svetnim krogom;
Še en objem... in srečno zdaj...
Moj ljubi sin, le idi z Bogom!

Radoslav.

Razgled po svetu.

Mladolaško. V Rimu se umira za lakoto. Taki je napis v „Zagreb. katol. Listu“ iz „Osservat. Romano,“ in pravi: Zdi se nemogoče, pa vendar je do tega nova olika pripravila Večno mesto, — nova zlata doba! Devetnajst lét zedinjenja obdarovalo je Rim s svobodo in lakoto; toda slepárske mi svobode, ki se ne razcvéta drugač, kakor da se v lakoti dela zlobnost, med tem pa je prava bolezen, ki ondi vlada.

Sedanje dni pri vsakem koraku srečuješ mlađiče in odrasle, ki roke stegujejo po milošćnji; skoro vsaki dan knjiga na policiji skazuje, da v tej ali tej pekarni je ukraden kak hlebec kruha in enaki slućaji. 25. pret. mesca n. pr. je v Flavijevi ulici neki siromak prosil za hlebec, da potolaži lakoto sebi in družini, in ker ni imel denara, zastavil je „majico“ (nekako obleko), rekši, da je bolje umreti od mraza, kakor od glada.

In tako v tem, ko delavci ginejo glada, oni, ki imajo vlado v roki in bi morali se brigati za blagostanje naroda („gli epuloni del' governo“), mećejo denar v brezpametne početja, sanjarijo o čemur si bodi, da bi se svet čudil, kako velika, pa kako srećna je zedinjena Italija!

Pod papeževo vlado ni bilo lakote in tudi revšćine ne v Rimu; za vse — celo za doto manj premožnih hćer je bilo z dobrodelnimi napravami oskerbljeno: edina Italija pa je svoje lastne otroke: „O dobra mati“, scilicet!

Nemško. V Hohenzollernu na Virtemberškem se je une dni ponesrećil neki delavec iz Tuttlinga. Ko se je to zvedelo, je katoliški župnik samostanski z Beuron-a z drugimi redovniki hitel hudo zdelanemu na pomoć, in stregel mu je z vsim telesnim in duhovnim tolažilom; ni ga zapustil, dokler ni duše izdihnil. Ko je bil župnik prošćen zastran pokopa, je naznanil, da pokopališće je izloćno lastina katolićanov in zanje blagoslovljeno, da pa se vendar ponesrećeni merlić zamore tam pokopati. (Ondi med protestanti je tako vravnano.) Tudi je rekel, da neblagoslovljeno orodje se smé pri tem rabiti. Ni pa se mogel privoliti 1) govor pri pokopu, in 2) zvonflo ne. Pervo ne, ker tudi za katolićane v Hohenzollernu nikoli ni dopušćen govor o pokopu po nadškofovi vredbi; in drugo ne, ker blagoslovljeni predmeti so sveta obredno-katoliška orodja, kakoršna po sodbi sv. Cerkve, ktera se drugovérćcem ravno tako malo smejo v službo dati, kakor naši kelih, mašne obleke in enake rećf. Enako se tudi ravná povsod ob Renu, na Badenskem itd. in nasprotno na vzajemno Nemškem ravno tako do katolićanov.

Kako da se katolićanom godí med protestanti, kaže to, kar so luteranski časniki naredili iz te pri-

proste dogodbe. Pisali so namreć v „Schwáb. Merkur“ in še huje v drugem protestanškem listu: da umerlemu je bil pokop na katol. pokopališću kar naravnost odbit; pa da se je pćtem reklo, zemlja se mora „odsvetiti“, ako se protestant vanjo položí; da so tudi odrekli nosilnico, verví itd., in da tega je pred vsim kriv samostan in mnih! Razvidilo pa se je iz zapisnika, ki je bil narejen pri protestanški župnji v Tuttlingu, da so bile razne toćke čisto zamolćane, v tréh družih pa je bilo povedano ravno nasprotno tega, kar se je res godilo. Svak umerlega je toraj zapisnik overgel, on in železnićni vladni stavbar sta resnico slovesno pričala in z novim protokolom nasprotnikov laží overgla.

To kaže, kako sovražniki katolićanstva, kteri imajo sicer „toleranco“ na jeziku, iz dlake verv spletajo, da bi katolićane v zadrege spravili. Toda ne čudimo se preveć, ako marsikteri drugovérćci s katolićani tako delajo; še veliko ostudniše je, ako katolićani hujskajo in šćujejo zoper svojo lastno vero in nje služabnike. Eden nemškil. poštenjakov bi rekel: „Sram te bodi!“

V Podolu, blizo Prage, biva od dveh lét Vincencijeva konferenca, ki je pa že dosti dobrega storila. K vstanovi te konference jih je nagnilo posebno to, ker so skor povsod taki reveži, ki nimajo od nikoder pomoći in en sam dobrotnik jim ne more kaj. Navadne družbe podpérajó k večemu svoje lastne družbenike, ako jim v ta namen še kaj ostane. Srenja zopet skerbí le za svoje. Za tuje reveže, ki nimajo s čim si pomagati, se storí toliko kakor nič. Podolska konferenca ima 12 djanskih udov, in njena sesterska družba v Braniku pa 19, med njimi oba duhovna pastirja in 6 učiteljev. (Slava jim!)

1. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

(Splošnji namen za mesec svećan (februarij).)

a) Glavni namen:

Žertve napuha.

(Spis poterjen in blagoslovljen od sv. Oćeta Leona XIII.)

(Dalje.)

V resnici, napuh ljudem ni prirojen, in tudi jeza ne otrokom žensk (Jezus Sirah 10. 22); pać pa se zdi da je čisto natorna in jasna reć ponižnost, t. j. spoznanje in pripoznanje, da imamo ter da moramo pričakovati vse od Boga, — pa pohlevnost, zbog ktere tako, kakor upamo v usmiljenje Božje ter se zanašamo na njegovo ljubezen, tudi eden družega ljubimo, ter da se drug družega usmilimo. Toda zaćetek greha, napuh je otemnil mu in popačil serce. Zato je prišel Zveličar iz nebes, da s svojo milostjo popravi po-kaženo, ter govori ob enem kot učitelj in zgled:

Ućite se od mene, ker jaz sem pohleven in iz serca ponižen.

Ozirajmo se na ta božji izgled in s pomočjo milosti božje iščimo zopet pridobiti svojo človeško naravo z medsebojno ljubeznijo in s poniževanjem pred Bogom.

(Konec nasl.)

Posebni nameni:

21. S. Eleonora. Cesar avstrijski. Spreobrnjenje Angleske. Prav veliko zakonskih in družin.

22. Stol sv. Petra v Antiohiji. Sv. Oče. Prav veliko takih, ki so brez službe. Veliko obrekovanih.

23. S. Peter Damijan. Katoliški tisk. Prav veliko učiteljev in učiteljic in njih šolski otroci. Važna znanstvena početja.

24. S. Matija. „Duhovni in obhajanci.“ Prav veliko zadév zaradi poklica. Važne volitve. Šola v Švici.

25. S. Valburga. Bavarsko in Virtemberško. Da bi se odperli zaterti verski vstavi. Več takih, katerih vera in nravnost je v nevarnosti.

26. S. Mehtildis. Mnogi, da bi razumeli evangeljske svete, posebno med višjimi stanovi. Več ženinov in nevést.

27. S. Leander. Naši škofje. Več duhovnih in deških semenišč. Spoznani resnici ustavljajoči se nekatoličani.

28. S. Roman A. Pokora za grehe o predpustu. Vse poslone, in ne še uslišane zadeve. Mesca svečana umerli in oni udje molitvenega apostoljstva in Serca Jezusovega bratovščine, ki bodo umerli v sušcu.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Oče priporoča za protinom bolno hčer za zdravje. — Dvé zijalasti osebi za modrost. — Nekteri ponesrečeni dijaki, da bi se jim odperla prava pot in pomoč. — Neka zamotana zadeva, da bi se poravnala po pravici in ubožnim v prid. — Bolehen dijak za zdravje na priprošnje N. lj. Gospé presv. Jezusovega Serca. — Nekdo, ki je v hudih, velikih dušnih bojih in britkostih, živo priporočen za pomoč in mir. — Šolski mladenec, ki se na slabo nagiba, da bi se povzdignil k natančnemu spolnovanju svojih dolžnosti in k pravi čednosti. — Na protinu terpeča, da bi Bog preložil saj nekoliko. — Bolan duhovni pastir za zdravje.

Zahvale.

Priprosta kmečka reva se zahvaljujem Bogu in Devici Mariji za velike milosti, ki sem jih prejela od Boga po priprošnji Naše ljube Gospé presv. Serca, ko mi je 19. vinotoka preteklega leta poltretjeletna hčerica umerla, druga pa za smert zbolela. V veliki žalosti se ne vem kam obrniti, ko je na vernih duš dan nar mlajši, še le 7meserčni hčeri gorela mertvaška sveča, ter so vsi pričujoči govorili: sedaj umira. Poklekimo in molimo. V tej veliki sili se spomnim več izgledov, kako je pomogla Naša ljuba Gospa presv. Serca, in z zaupanjem se k nji zatečem z obljubo, da hočem v „Danici“ razglasiti, ako me Bog po Njeni priprošnji usliši. Pričem opravljati devetdnevno N. lj. Gospé presv. Serca. Zadnji dan 9dnevnice se je začelo na pol mertvo dete gibati, kakor bi hotlo od veselja poskočiti. Hvala, preserčna zahvala Bogu in Materi Božji za obilne milosti (za ohranjenje otroka), ki sem

jih na duši in na telesu od Boga prejela. Priporočim posebno materam, da zročijo sebe in svoje otroke Devici Mariji, ker prepričana sem sama in nad svojim otrokom, kako Ona milosti deli tistim, ki se Nji priporočajo.

V Terpčanah na kranjsko-isterski meji.

Marija Štembergar.

Ljuba „Danica!“ oznanuj, poveličuj slavo Naše lj. Gospé Marije, Matere Božje. — Še pred božičnim praznikom m. l. sem se bil silno prehladil, tako, da sem moral opravila svojega stanú, ako ravno nerad, popolnoma opustiti. Karkoli sem zavžil, vsako zdravilo je bilo brez vsake koristi, brez uspeha, in tako sem hiral in hiral, da sem že mislil, da bo treba zapustiti časnó, in se podati v neznanó večnost. Od ene strani silno hud kašelj po noči in čez dan, od druge pa težka sapa, ktera je grozila me zadušiti. — Pa ker sem vidil, da pomoči tukaj ni, sem se obrnil k Mariji N. lj. G. Začel sem opravljati 9dnevno, s trdnim zaupanjem, da mi bode, ako je Božja volja pomagala. In glejte, v sredi drugokratnega opravljanja 9dnevnice je prešel hudi kašelj in tudi težka sapa takó, da sem pretečeno nedeljo zopet zamogel dolžnosti mojega stanú zverševati, brez vsake teže.

To milost mi je brez dvoma sprosil Marija, N. lj. G., zato se ji tudi očitno, kakor sem namenil, z ginjenim srcem zahvaljujem, ter pristavim resnične besede sv. Bernarda: „Še nikoli se ni slišalo, da bi bil kdo zapuščen, kateri se je k nji zatekel.“

Kristjani! Iščite pomoči ne samo v telesnih, ampak tudi v dušnih boleznih pri N. lj. G., in zadobili jo bode.

Čast in hvala naj bo Mariji Naši lj. Gospé zdaj in na vekomaj!

J. K. na Krasu.

Listek za raznoterosti.

Iz Šempetra, 12. febr. (Poterdilo nadalje.) Za pogorelce v Hrastji so še darovali: Mil. g. prelat-prototar dr. Andrej Čebašek 5 gld.; po preč. g. Antonu Golobiču, župniku v Cerkljah 49 gld. 99 kr.; čast. g. Mih. Bogolin, župnik v Ajdovici 2 gld.; po č. g. Fr. Štupicu, župniku pri sv. Heleni 10 gld.; č. g. Jernej Babnik, župnik Dobrovski, 7 gld.; po čast. g. kuratu Mih. Arku, Šturijski duhovnjani, 18 gld. 14 kr.; č. g. Janez Eder, župnik v Mekinah, 10 gld.; po č. g. Gregoriju Jakeljnu Rudniški farani 4 gld.; č. g. Janez Šlakar, kaplan v Bistrici Bohinjski, 3 gld.; po čast. g. Antonu Kukeljnu iz Kranja 2 gld.; preč. g. dr. Jurij Sterbenc, dekan v Leskovcu, 10 gld.

Za velikodušne darove izreka podpisani preblagim darovalcem v imenu pogorelcev v Hrastji najtoplejšo zahvalo. Naj jim Bog obilno poplača!

Ant. Verbajs.

„Rimski Katolik.“ Prvega tečaja III. zvezek. Obseg: 1789—1889. Voltaire-Rousseau. Avtoriteta. — O kerščanskem idealizmu. Stritar. — Katoliški liberalizem: Glavni grehi katoliških liberalcev. Poluracionalizem. Rosmini. Pet resnic iz katoliško-liberalnega katekizma. — Pisma o vzgoji. — Česki glasovi o vzgoji. — Pamet in sv. pismo o narodnosti. (Početek narodnosti. Nacijonalna cerkev.) O bistvu cerkve. (Konec.) — Listek: Iz dnevnika Štefana Ho-

dulje. Skrivno razodenje. — Slostvo: Gorazd. Turgenjev. — Raznoterosti.

Gotovo zanimive tvarine.

Zoper očitna pohujšanja. Zveličani Peter Klaver je posebno goréčeval zoper pohujšanja. Nekega dne sreča viteza z nekako spremljevalko. Klaver ga resno pogleda in potem reče sožalno: „O gospod! kako mi je britko, da vas vidim v spremljavstvu hudega duha!“ Te besede, kakor je vitez pozneje pravil, so ga tako ostrašile, da se mu je zdelo, kakor bi bil tisti trenutek mertev padel s konja. Ves ljubi dan ni imel več mirú, in že drugi dan se je dal poročiti, prejel zakrament sv. zakona.

I. Pred sodbo.

Sodnik. Kakošno tožbo imate zoper tega človeka?

Judje. Ko bi ne bil hudodelnik, bi ti ga ne bili izdali.

Sodnik. Kaj pa je hudega storil?

Judje. Ljudí moti, odvráčuje, brani dati cesarju, kar je cesarjevega.

Sodnik (po preiskavi). Jaz ne najdem nobene krivice nad njim. Tudi moj tovarš ne.

Sodnikova soproga. Nič si ne dajaj opraviti s tem pravičnim!

Judje in druhal. Križaj ga, križaj! Potem druhal zatoženega zasramuje; nanj pluje; za uho ga bije...

Sodnik. Nobene krivice ne najdem nad njim.

Judje. Križaj ga!

Sodnik. Vašega kralja bom križal?

Judje z druhalijo. Mi imamo postavo in po ti postavi mora umreti!...

II. Svarilo krivičnim toživcem.

(Tomaža Kemp. nasledvanje Kristusa.)

V vsih rečéh se oziraj na konec, in kako boš stal pred ojstrim Sodnikom, pred katerim ni nič skritega; kateri se z darili ne utolaži, in ne sprejme izgovorov, temveč bode sodil po pravici. O najbolj revni in nespametni grešnik, kaj boš odgovoril Bogu, kateri vse tvoje hudo vé, — ti, ki se včasih tresesh pred obličjem človekovim? Zakaj ne poskerbiš za se predno pride dan sodbe, ko se nobeden ne bo mogel s pomočjo družega izgovarjati ali braniti, temveč bo vsak sam sebi butara, težka zadosti? Sedaj je tvoje delo še rodovitno, jok tvoj sprejmen, zdihovalje uslišavno, žalovanje zadostovavno in čistivno.

Dobrotni darovi.

Za dijaško mizo: „Ignotus“ 16 gld. 20 kr. — M. J. 3 gld. — Marija Černilec 1 gld. — „Pridnim dijakom“ 2 gld. — Prečastiti gospod dekan dr. J. Šterbene 50 gld. s pristavkom: „Naj gojenci molijo, da bi usmiljeni Bog dal živim zdravje in zadovoljnost, mertvim večni mir in pokoj.“ (Op. Kakor nalašč je došel med drugimi ta prelepi velikodušni dar zdaj, ko nas je mesec januarij hudo pritisnil; samo v ljudsko kuhinjo je bilo namreč od 116 mladenčev plačati 200 gld. 66 kr. Torej bodi Bog obilno plačilo preč. g. dekanu in vsim drugim blagim dobitnikom!)

Za opravo ubožnih cerkev naše škofije: Gospodičina Hel. Toman 50 kr. — Gospa Ana Mali 50 kr. — Po č. gg. Uršularicah 53 gld. 82 kr. — Z Rove 13 gld. 60 kr. — Iz Mirne 11 gld. — Gospodičina plem. Gandini 5 gld. — Iz Javora 7 gld. 45 kr. — Iz Starega loga pri Kočevji 45 gld. 60 kr. — Marija Hrovat 12 kr. — Iz Šent-Jernej 62 gld. — Neimenovana 25 kr. — Iz Smednika 30 gld. — Iz Predoselj 15 gld. 53 kr. — Neimenovana 1 gld. — Iz Šent-Petra na Notranjskem 23 gld. 31 kr. — S Čemšenika 6 gld. — Iz Radeč pri Zidanem mostu 44 gld. — S Šent-Vida nad Cirknico 4 gld.

Za misijonsko hišo v Kočevji so darovali preč. in čast. gg.: Župnik Bl. Petrič 2 gld.; župnik J. Jarc 1 gld.; župnik Fr. Brulec 2 gld.; župnik Jan. Šafer 2 gld.; gospa Branke 2 gld.; gospod J. Leimer 5 gld.; neimenovan duhoven 10 gld.; župnik Val. Skul 4 gld.; župnik Nikolaj Križaj 5 gld.; župnik Jož. Jaklič 5 gld.; kaplan J. Laznik 3 gld.; kaplan Jan. Zupančič 5 gld.; mil. gosp. prošt Peter Urh 5 gld.; kaplan Mih. Klemenčič 2 gld. 50 kr.; mestni kaplan A. Karlin 5 gld.; kaplan Jakob Porenta 4 gld.; župnik J. Virant 1 gld.; farni oskerbnik S. Kepec 5 gld.; častita sestra prednica Gabrijela pl. Lazarinova 100 gld.; duh. past. Lučniški A. Dolinar 3 gld. — Bog plačaj obilno vsim! (Dalje prihodnjič.) S.

Za Marijanišče: Čast. g. duh. pastir Lučniški A. Dolinar 2 gld. — „Kerščanski Detoljub“ 50 gld. — Prosperet „Detoljub“ multis parvulis! — Po č. g. A. Karlin-u neimenovana dobitnica 50 gld. — G. L. Š. 2 gld.

Za Macedonijo: „V imenu Jezusovem“ 10 gld. — Neimenovana 40 kr. — Ps. G. 1 gld. — Neimenovane 15 gld. za deško semenišče. — Neimenovan dobitnik iz Vinc. družbe 5 gld. — A. Miklavc 2 gld. — Štirje dobitniki 3 gld. — Blaga dev. Katarina Pogačar 5 gld. — J. Kotnik 3 gld.

Za pogorelece v Šempetru na Notranjskem: Neimenovana dobitnica culo obleke.

Za sv. Očeta: G. L. Š. 1 gld.

Za katol. družbo: G. L. Š. 2 gld.

Za afrikanski misijon: G. L. Š. 1 gld. — Marija Zajic 1 gld.

Za cerkev presv. Serca Jezusovega: G. L. Š. 2 gld.

Za Don Boskov misijon: G. L. Š. 2 gld.

Za poškodvane Tirolce: G. L. Š. 1 gld.

Za najpotrebniši misijone: G. L. Š. 1 gld.

Za misijone na Jugu: Č. g. župnik M. Sajč 1 gld.

Za bulgarsko katol. semenišče: G. Fr. Merčun 10 gld.

Za napravo kardinala Lavigerie-a (odpravo sužnjosti). G. Fr. Omejje 1 gld.

Za srednje-afrikanski misijon: „V imenu Jezusovem“ 10 gld.

(Drugi dar. prih.)